

[Aksel Larsen.]

måde, vor valuta mishandles på, er jo den, at der formelt består hjemtagelsespligt for udenlandske valutatilgodehavender, men at der ikke forsøges etableret den allerringeste kontrol. Jeg har rent tilfældigt på en rejse haft lejlighed til at tale med en ret stor eksportør, overfor hvem jeg bragte dette på bane. Han rystede på hovedet og sagde: . . . ja, i mangfoldige tilfælde skal jeg have varedirektoratets tilladelse til at effektuere eksportordrer, der kan andrage millioner. Jeg får tilladelsen, jeg sælger varerne, men der er ikke nogen statsmyndighed, der interesserer sig for, om jeg tager så meget som 5 øre hjem af de penge, jeg får betalt i udlandet.

Jeg konstaterer kun, at gennem det, der står her i årsoversigten, har regeringen selv sagt, at den er vidende om, at bestemmelsen om hjemførelsespligt for udenlandsk valuta ikke overholdes, og at man ikke agter at gøre noget for at få loven overholdt.

Men så de 20 millioner. Hvad er det for noget, at regeringen ved at foreslå 20 millioner mere fra rederne har opfyldt, hvad den gik ind på, da den modtog hin dagsorden i folketinget? Dengang var der utilfredshed med, at man kun havde fået 15 millioner, hvor finansministeren havde stillet 50 millioner i udsigt, og at man forærede rederne de 7 millioner af disse 15 millioner igen ved at tillade dem at trække de 15 millioner fra i deres skattepligtige indtægt. Siden da er der sket en udvikling. Skibsredernes fortjenester er blevet langt, langt større. Det var et fuldkommen fantastisk år, det sidste, jeg synes derfor, at hvis finansministeren ikke ændrer anskuelse, må folketingets flertal belære ham om, at det er et ganske anderledes beløb, der skal være tale om. Endvidere kunne det interessere mig at vide, om fradragsbestemmelsen skal gælde igen for det beløb, man nu med enighed eller uenighed måtte få rederne til at tilsvare til stabiliseringen.

Finansministeren stiller det sådan op, at hvis man nedskærer skotøjsrabatten til det halve, koster den 20 millioner, det kan man få rederne til at betale, og så har man derved dækning. Ja, men hvis rederne får lov til at trække de 20 millioner fra i deres skatteopgørelse, får de i hvert fald de 10 millioner igen, og så får man ikke 20 millioner i indtægt til staten, men kun 10 millioner. Jeg synes, finansministeren skulle tage og oplyse lidt nærmere, hvordan det forholder sig med det regnestykke, han stillede op forleden dag.

Løvrigt vil jeg sige, at den politik, man vil videreføre ved de foranstaltninger, der er foreslået nu, eller ved de undladelser, man vil gøre sig skyldig i, ikke alene er en enestående social uretfærdighed, men den er samtidig så nationaløkonomisk uklog, som den overhovedet kan være. Det er rigtigt, at den internationale økonomiske udvikling er behæftet med meget store usikkerhedsmomenter, men det turde dog vist være således, at tendensen til prisfald er den altovervejende, at der er størst udsigt til, at et prisfald vil slå igennem, omend ikke som en prisfaldsbølge, så alligevel som en tendens, der vil overveje tendenser til yderligere prisstigninger.

Hvor kan regeringen i en sådan situation og med sådanne udsigter være sindet at ville gennemføre foranstaltninger eller undlade foranstaltninger, som tilsammen betyder en forhøjelse af prisniveauet herhjemme? Klarrest kom det til udtryk ved det lovforslag, der blev fremsat i dag, som det er lidt vanskeligt at debattere, fordi det ikke var til fra en almindelig plads her i salen at opfatte, hvad der blev sagt i landbrugsministerens fremsættelsestale, og bemærkningerne til lovforslaget er yderst nedtørftige. Det er i hvert fald tydeligt, at regeringens forslag til kornlov forudsiger en betydelig forhøjelse af kornprisen, og man vil altså så at sige på alle områder fra regeringens side medvirke til, at prisniveauet går i vejret herhjemme, samtidig med at det internationalt synes at gå den modsatte vej. Når så prisfaldet udefra slår igennem herhjemme, vil vi være i en langt mere uheldig situation, end hvis vi på forhånd søgte, om jeg så må sige, at imødekomme det, så vil det hjemlige prisniveau være jaget yderligere i vejret, og så kan der komme katastrofale følger af, at et prisfald udefra må bane sig vej.

Den rigtige politik udfra de nationaløkonomiske synspunkter, som jeg ved er den højtærede finansministers, ville være netop nu at søge at forhindre prisforhøjelse og tværtimod fra statens side medvirke til, at priserne bliver sat ned, at prisniveauet er så lavt som muligt, så man står bedre rustet til at tage imod prisfaldet udefra. Man kan naturligvis ikke forvente sådan noget fra en regering, der er bundet af sine forpligtelser overfor fremmede magter, som har ret til at bestemme over Danmarks økonomi, og som samtidig på grund af Danmarks økonomiske ufrihed og på grund af de kolossale oprustningsbyrder må tænke på at læsse størst mulige byrder over på befolkningen, sætte befolkningens købekraft mest muligt ned.